31996E0184

7.3.1996. EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS L 58/1

KOPĒJĀ NOSTĀJA
(1996. gada 26. februāris),
ko Padome, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību J2. pantu, formulējusi par ieroču eksportu uz bijušo Dienvidslāviju

(96/184/KĀDP)

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību, un jo īpaši tā J2. pantu,

ņemot vērā Rezolūciju Nr. 1021, ko Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome pieņēmusi 1995. gada 22. novembrī,

tā kā Eiropas Kopiena un tās dalībvalstis 1991. gada 5. jūlijā nolēma bruņojumam un kaujas tehnikai noteikt embargo, kas attiecināms uz visu Dienvidslāviju,

IR FORMULĒJUSI ŠO KOPĒJO NOSTĀJU.

1. Lai nodrošinātu mieru un stabilitāti tautām, kas dzīvo bijušās Dienvidslāvijas reģionā, un jo īpaši ņemot vērā vajadzību garantēt drošību starptautiskajiem bruņotajiem spēkiem un civilajam personālam, kurš izvietots Bosnijā un Hercegovinā un Horvātijā miera līguma īstenošanas laikā, Eiropas Savienība uzskata, ka attiecībā pret eksportētājām valstīm būs vajadzīgi ierobežojumi pat pēc tam, kad ANO noteiktais ieroču embargo bijušās Dienvidslāvijas valstīm būs atcelts saskaņā ar ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1021.

2. Tādēļ Eiropas Savienība nolemj, ka:

   i) kamēr tiek izvietoti IFOR un UNTAES spēki, kā arī veiktas citas operācijas, tostarp IPTFoperācijas, aizvien būs spēkā Eiropas Savienības ieroču, munīcijas un kaujas tehnikas embargo ([1]) attiecībā pret Bosniju un Hercegovinu, Horvātiju un Dienvidslāvijas Federatīvo Republiku.

      Šis embargo neattiecas uz tādu iekārtu pārvietošanu, kas vajadzīgas atmīnēšanas darbībām. Dalībvalstis informē Padomi par šādu pārvietošanu;

   ii) saskaņā ar ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1021 ([2]) noteikumiem pieteikumus atļauju saņemšanai par izvešanu uz Slovēniju un bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku izvērtēs individuāli.

      Šis noteikums pieņemts, ņemot vērā vienošanos, ka dalībvalstis ievēros ierobežojumus savā ieroču eksporta politikā attiecībā pret Slovēniju un bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku, pamatojoties uz tiem kopīgajiem kritērijiem ieroču eksportam, kas iekļauti 1991. gada 28. un 29. jūnijā Luksemburgā notikušās Eiropadomes sanāksmes un 1992. gada 26. un 27. jūnijā Lisabonā notikušās Eiropadomes sanāksmes secinājumos. Tās arī ņems vērā Eiropas Savienības politikas mērķus reģionā, kas pamatā vērsti uz miera un stabilitātes radīšanu attiecīgajā reģionā, tostarp vajadzību veikt ieroču kontroli un to daudzumus samazināt līdz minimumam, kā arī veikt pasākumus, kuri vērsti uz uzticēšanās veicināšanu;

([1]) Iepriekšminētais embargo attiecas uz nogalināšanai paredzētiem ieročiem un to munīciju, ieroču platformām, nemilitārām platformām un palīgierīcēm, kā uzskaitīts EK 1991. gada 8. un 9. jūlija embargo sarakstā. Embargo attiecas arī uz rezerves daļām, remontdarbiem, militāro tehnoloģiju nodošanu un līgumiem, kas noslēgti pirms embargo noteikšanas.

([2]) ANO Drošības padomes Rezolūcijas Nr. 1021 1. punkts nosaka, ka smago ieroču (kā formulēts miera līgumā), to munīcijas, mīnu, militāro gaisa kuģu un helikopteru piegāde visām bijušās Dienvidslāvijas republikām joprojām ir aizliegta vēl 90 dienas pēc tam, kad ģenerālsekretārs iesniedzis ziņojumu par oficiālu miera līguma parakstīšanu, un līdz laikam, kamēr ir stājies spēkā ieroču kontroles nolīgums, kas minēts 1.b pielikumā. Pēc tam, kad ģenerālsekretārs iesniedz ziņojumu par 1.b pielikuma īstenošanu (nolīgums par reģionālo stabilizāciju) kā puses par to vienojušās, visi ANO ieroču embargo noteikumi zaudē spēku, ja vien Drošības padome nenolemj citādi.

iii) Eiropas Savienība centīsies mudināt citas valstis pieņemt līdzīgu ierobežojošu politiku.

3. Šī kopējā nostāja tiks pārskatīta pirms IFOR un UNTAES spēku izvietošanas pabeigšanas.

4. Šī kopējā nostāja stājas spēkā 1996. gada 13. martā.

5. Šo kopējo nostāju publicē *Oficiālajā Vēstnesī*.

Briselē, 1996. gada 26. februārī

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

S. AGNELLI